

Sygn. akt III C 877/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Irma Lorenc
Protokolant:	sekretarz sądowy Anna Gnidzińska

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2016 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa F. S. i M. R.

przeciwko A. K. (1)

przy udziale interwenienta ubocznego po stronie pozwanej (...) Company SE w R.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. K. (1) solidarnie na rzecz powodów F. S. i M. R. kwotę 1.795,80 zł (jeden tysiąc siedemset dziewięćdziesiąt pięć złotych osiemdziesiąt groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 20 kwietnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanej solidarnie na rzecz powodów kwotę 1.207 zł (jeden tysiąc dwieście siedem złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania;

IV. nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 235,94 zł (dwieście trzydzieści pięć złotych dziewięćdziesiąt groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt III C 877/14

UZASADNIENIE

w postępowaniu zwykłym

Powodowie F. S. i M. R. pozwem z dnia 2 stycznia 2014 r. wnieśli o zasądzenie na ich rzecz solidarnie od pozwanej A. K. (1) kwoty 1.795,80 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 26 września 2012 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. Uzasadniając swe stanowisko powodowie podnieśli, że w dniu 12 czerwca 2012 r. doszło do kolizji, w wyniku której pozwana uszkodziła samochód C. (...) nr rej. (...), stanowiący własność R. B. (1). Poszkodowany, na czas naprawy pojazdu, wynajął samochód zastępczy. Powodowie objęli pozwem odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu

zastępczego, które go koszt został ujęty w fakturze VAT nr (...), a które zakład ubezpieczeń pokrył w zakresie 664,20 zł - pozostała do zapłaty kwota to 1.795,80 zł. Legitymacja procesowa powodów wynikała zaś z umowy cesji wierzytelności zawartej z R. B. (1).

Pozwana w sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie solidarnie od powodów na jej rzecz kosztów procesu. Ponadto wniosła o przypozwanie w sprawie (...) Company SE z siedzibą w R..

Pozwana zarzuciła, że technologiczny czas naprawy uszkodzonego w wyniku kolizji pojazdu nie przekraczał 10 dni, dlatego jej zdaniem brak jest podstaw do przyjęcia zasadności okresu najmu pojazdu zastępczego przez 15 dni, a ponadto podniosła, że stawka czynszu najmu pojazdu zastępczego została zawyżona, wskazując, że wynajęty przez poszkodowanego samochód C. (...) jest wyższej klasy niż uszkodzony C. (...).

Powodowie, ustosunkowując się do sprzeciwu pozwanej, pismem z dnia 9 czerwca 2014 r. podnieśli, że rzeczywisty okres naprawy uszkodzonego pojazdu trwał 15 dni. Poszkodowany wskutek czynu niedozwolonego utracił możliwość korzystania z rzeczy, dlatego mógł wynająć pojazd zastępczy o zasadniczo podobnej klasie do uszkodzonego auta.

(...) Company SE z siedzibą w R. pismem z 30 czerwca 2014 r. przystąpiła do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego po stronie pozwanej. Wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz od powodów kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego.

Interwenient uboczny podniósł, że w pierwszym okresie po kolizji drogowej - od 28 czerwca 2012 r. do 5 lipca 2012 r. - poszkodowany wynajął pojazd zastępczy od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w zamian za czynsz najmu w kwocie 180 zł netto za dobę. Interwenient uboczny uwzględnił roszczenie poszkodowanego w tym zakresie w całości. Odnosząc się do dalszego najmu pojazdu zastępczego, interwenient uboczny zakwestionował zasadność najmu przekraczającego 10 dni oraz przyjętą stawkę czynszu w kwocie 307,50 zł brutto. Interwenient uboczny zarzucił, że poszkodowany wynajmując pojazd po tym okresie i za wyższą niż uprzednio stawkę najmu ponosi odpowiedzialność za zwiększenie szkody.

W toku dalszego postępowania strony oraz interwenient uboczny nie zmieniły swych stanowisk procesowych co do zasady.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 czerwca 2012 r. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uległ uszkodzeniu samochód marki C. (...) nr rej. (...) należący do R. B. (1). Sprawcą uszkodzeń tego pojazdu była pozwana A. K. (2), kierująca pojazdem marki B.. Pozwana była w tym czasie związana umową obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych z interwenientem ubocznym (...) Company SE z siedzibą w R.. R. B. (1) w dniu 12 czerwca 2012 r. zgłosił szkodę w swym pojeździe ubezpieczycielowi, reprezentowanemu przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S..

bezsporne, a ponadto:

- oświadczenia sprawcy k. 7,
- zgłoszenie szkody k. 7 verte – 9,
- dowód rejestracyjny samochodu C. (...) w aktach szkody zapisanych na płycie CD k. 62,
- druk potwierdzenia okoliczności zdarzenia w aktach szkody zapisanych na płycie CD k. 91.

W dniu 15 czerwca 2012 r. interwenient uboczny sporządził protokół szkody, wycenę pojazdu i kalkulację kosztów naprawy. W dniu 16 czerwca 2012 r. w (...) O./C. prowadzonej przez J. B., któremu R. B. (1) zlecił naprawę pojazdu sporządzono kalkulację naprawy, która została w dniu 19 czerwca 2012 r. zweryfikowana przez ubezpieczyciela. Od

tego dnia możliwe było zamówienie przez serwis części zamiennych ujętych w zweryfikowanej kalkulacji naprawy. Z uwagi na to, że uszkodzony pojazd należy do kategorii aut „popularnych” i naprawę wykonywał autoryzowany serwis, czas realizacji zamówienia na nie wynosił 3-4 dni. W dniu 2 lipca 2012 r. (...) O./C. po ujawnieniu kolejnych uszkodzeń, zgłosiła ubezpieczycielowi konieczność wykonania dodatkowych oględzin pojazdu i przesłała drugą kalkulację naprawy. Interwenient uboczny w dniu 5 lipca 2012 r. , tj. w czwartek zweryfikował tą kalkulację, w konsekwencji następnego dnia serwis mógł zamówić kolejne części. Wykonanie naprawy blacharskiej i lakierniczej zajęło 9 dni roboczych. Naprawa samochodu C. (...) zakończyła się w dniu 19 lipca 2012 r.

Dowody:

- zeznania R. B. k. 110-111,
- dokumentacja fotograficzna w aktach szkody zapisanych na płycie CD k. 62,
- etykieta szkody w aktach szkody zapisanych na płycie CD k. 91,
- wycena w aktach szkody zapisanych na płycie CD k. 91,
- kosztorys w aktach szkody zapisanych na płycie CD k. 91,
- rozliczenie w aktach szkody zapisanych na płycie CD k. 91,
- kosztorys zweryfikowany w aktach szkody zapisanych na płycie CD k. 91,
- dokumentacja w folderze dodatek z warsztatu w aktach szkody zapisanych na płycie CD k. 91,
- opinia biegłego sądowego k. 129-134.

W dniu 28 czerwca 2012 r. poszkodowany zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. umowę najmu pojazdu zastępczego marki L. (...). Samochód został wynajęty na okres 7 dni, tj. od 28 czerwca 2012 r. do 5 lipca 2012 r. Czynsz najmu określono na kwotę 180 zł netto za dobę. Spółka ta w dniu 9 lipca 2012 r. wystawiła z tego tytułu R. B. (1) fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.549,80 zł. Jednocześnie poszkodowany zawarł ze spółką (...) umowę przelewu przysługującej mu wierzytelności z tytułu odszkodowania równoważnego tej należności. Decyzją z dnia 16 lipca 2012 r. ubezpieczyciel przyznał odszkodowanie (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w kwocie 1.549,80 zł.

Bezsporne, a nadto:

- faktura VAT nr (...) k. 11 verte,
- decyzja k. 16 verte,
- potwierdzenie wykonania operacji k. 88,
- cesja w aktach szkody zapisanych na płycie CD k. 91.

Poszkodowany po zwrocie pojazdu zastępczego L. (...), wyszukał w internecie ofertę powodów najmu pojazdu zastępczego umieszczoną przez powodów M. R. i F. S., prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej. W dniu 11 lipca 2012 r. powodowie zawarli z R. B. (1) umowę najmu pojazdu zastępczego marki C. (...) o nr. rej. (...). Strony uzgodniły stawkę dobowego czynszu najmu, bez limitu kilometrów, na kwotę 250 zł netto. Na podstawie zawartej umowy do korzystania z jej przedmiotu upoważniony był wyłącznie R. B. (1). Pojazd ten tego samego dnia został wydany poszkodowanemu.

R. B. (1) prowadzi działalność gospodarczą w hali targowej mieszczącej się w L.. Oba wynajęte przez poszkodowanego pojazdy zastępcze były wykorzystywane przez niego do codziennych dojazdów do miejsca wykonywania działalności,

także w soboty i niedziele z miejsca zamieszkania przy ul. (...) w S.. R. B. (1) przemieszczał się również samochodem do miejsca zamieszkania swego 92- letniego ojca, którym się opiekuje, a które znajduje się w Śródmieściu S., a także do hurtowni, w których zaopatruje się w towary zbywane w toku prowadzonej działalności. R. B. (1) nie miał możliwości używania innego pojazdu, a korzystanie z komunikacji miejskiej naraziłoby go na poważne niedogodności, z uwagi na odległości pomiędzy miejscami, do których udawał się w ciągu dnia i brak dogodnych połączeń komunikacji publicznej z L..

Poszkodowany w dniu 19 lipca 2012 r. zwrócił wynajęty pojazd powodom. Powodowie 21 lipca 2012 r. wystawili R. B. (1) fakturę VAT nr (...) za wynajem pojazdu w okresie od 11 do 19 lipca 2012 r., tj. 8 dni łącznie za kwotę 2.460 zł.

W dniu 21 lipca 2012 r. powodowie zawarli z R. B. (1) umowę przelewu wierzytelności, przysługującej poszkodowanemu względem A. K. (1) z tytułu odszkodowania za najem pojazdu zastępczego ujęty w fakturze VAT nr (...).

Pismem z dnia 22 sierpnia 2012 r. powodowie wezwali (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w S. do zapłaty kwoty 2.460 zł. Decyzją z dnia 17 września 2012 r. przyznano powodom z tego tytułu odszkodowanie w kwocie 664,20 zł, które tego samego dnia zostało wypłacone. Spółka ta uznała, że przedstawiona faktura nr (...) nie może być uznana w całości z uwagi na zawyżoną liczbę dni najmu, jak również stawkę dobową czynszu. Za zasadny uznano łączny okres najmu wynoszący 10 dni, w stawce 180 zł netto za dobę, w tym uwzględniony w decyzji z dnia 13 lipca 2012 r.

Pismem z dnia 16 stycznia 2013 r. powodowie wezwali (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością do zapłaty kwoty 1.796 zł w terminie 7 dni, tytułem pełnej rekompensaty kosztów poniesionych za wynajem pojazdu zastępczego. Wymieniona spółka pismem z 6 lutego 2013 r. odmówiła wypłaty, podtrzymując swą poprzednią argumentację.

Dowody:

- zeznania R. B. k. 110-111,
- oświadczenie k. 12,
- faktura k. 15,
- umowa najmu k. 15 verte,
- potwierdzenie zwrotu pojazdu k. 16,
- decyzja k. 17,
- wezwanie do zapłaty k. 18-21,
- odpowiedź na wezwanie do zapłaty k. 21 verte,
- zaświadczenie o numerze REGON w aktach szkody zapisanych na płycie CD k. 62,
- zaświadczenie o zmianie we wpisie w EDG w aktach szkody zapisanych na płycie CD k. 62,
- potwierdzenie wykonane operacji k. 90,
- plik 16 – faktura, cesja w aktach szkody zapisanych na płycie CD k. 91.

Samochód C. (...) jest samochodem o parametrach technicznych zbliżonych do samochodu C. (...), jednakże jest ujmowany w wyższej klasie pojazdów (D) niż C. (...) (C).

Ceny najmu pojazdu zastępczego, w przypadkach wynajmu pojazdu w rozliczeniu z ubezpieczenia OC sprawcy kolizji w wariantcie bezgotówkowym na rynku lokalnym kształtują się na różnym poziomie. Zasadniczo koszt najmu

pojazdu w tym wariantcie jest wyższy od innego rodzaju ofert. Na wyższą cenę najmu samochodu zastępczego w wariantcie bezgotówkowym wpływa m. in. wykupienie udziału własnego w szkodach, ubezpieczenie assistance, brak limitu kilometrów. Brak jest ogólnie dostępnych cenników przedsiębiorstw w zakresie najmu pojazdów w wariantcie bezgotówkowym.

Cena dobowego wynajmu pojazdu klasy C. (...) w okresie III kwartału 2012 r., bez limitu kilometrów i z pełnym ubezpieczeniem, z wykupieniem udziału własnego w szkodach, w okresie najmu do 30 dni, przy płatnościach bezgotówkowych, wynosiła od 182 zł do 245 zł netto.

Dowody:

- opinia biegłego k. 133-135,
- wydruki ofert k. 19 v.-21, 153-155,
- uzupełniająca opinia biegłego k. 184-186,
- wyjaśnienia biegłego do opinii k. 217-218.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w znacznej mierze zasadne.

Podstawę prawną roszczenia powodów stanowił przepis art. 415 kc, zgodnie z którym kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Przepis ten znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie z mocy art. 436 § 2 kc, w myśl którego w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

Pozwana, a także interwenient uboczny, nie kwestionowali odpowiedzialności - co do zasady - pozwanej A. K. (1) za szkodę wyrządzoną w pojeździe R. B. (1) w wyniku kolizji drogowej z dnia 12 czerwca 2012 r. Niesporne również było, że powodowie zawarli z poszkodowanym umowę przelewu wierzytelności R. B. (1) wobec pozwanej z tytułu odszkodowania równoważnego kosztom najmu pojazdu zastępczego, ujętym w fakturze VAT nr (...) z dnia 21 lipca 2012 r., mocą której powodowie jako wspólnicy spółki cywilnej nabyli wierzytelność dochodzoną w niniejszym postępowaniu. Wierzyciel bowiem może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 1 i 2 kc).

Wskazać w tym miejscu należy, iż pozwem w przedmiotowej sprawie objęto odszkodowanie równoważne kosztom najmu pojazdu zastępczego wynikającym z umowy zawartej przez powodów z R. B. (1) w dniu 11 lipca 2012 r., a ujętych w ww. fakturze i dotyczącym najmu samochodu marki C. (...) w okresie od 11 do 19 lipca 2012 r. w stawce 250 zł netto za dzień, pomniejszonym o wypłaconą z tego tytułu przez ubezpieczyciela kwotę 664,20 zł. Ubezpieczyciel bowiem uznał roszczenie powodów w tym zakresie za 3 dni w stawce 180 zł netto, czemu dał wyraz w decyzji z dnia 17 września 2012 r. Zarówno pozwana, jak i interwenient uboczny w toku postępowania kwestionowali zasadność najmu ww. samochodu przez kolejne 5 dni, tj. w okresie od 15 do 19 lipca 2012 r. oraz wysokość dobowej stawki najmu, zarzucając, iż poszkodowany wynajmując pojazd w tym okresie, za wyższą stawkę, niż zapłacona za wcześniej wynajmowany pojazd, a także klasy wyższej, niż pojazd uszkodzony, w sposób nieuzasadniony przyczynił się do zwiększenia rozmiarów szkody.

Stosownie do art. 363 § 1 kc naprawienie szkody może polegać albo na restytucji naturalnej, albo na zapłacie odszkodowania pieniężnego. Zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania, z którego wynikała szkoda (art. 361 § 1 kc). W myśl obowiązującej w prawie cywilnym zasady pełnego odszkodowania, którą wyraża art. 361 § 2 kc, naprawienie szkody ma zapewnić całkowitą kompensatę

doznanego przez poszkodowanego uszczerbku. Nie może ono jednak przewyższać faktycznie poniesionej przez poszkodowanego szkody.

W odniesieniu do powyższego wskazać trzeba, że obowiązek naprawienia szkody obejmuje zwrot kosztów najmu samochodu zastępczego na okres, przez który poszkodowany nie ma możliwości korzystania z uszkodzonego pojazdu. Czas trwania najmu pojazdu zastępczego powinien odpowiadać okresowi koniecznemu i niezbędnemu do naprawy pojazdu poszkodowanego. Koszty najmu takiego pojazdu, mogą obejmować jednak tylko okres niezbędny do przeprowadzenia naprawy uszkodzonego pojazdu, a nie faktyczny okres, w którym pojazd był naprawiany (tak też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2004 r., II CK 494/03, LEX nr 145121). Dodać należy, że utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia, a w konsekwencji wydatek poniesiony w związku z wynajęciem pojazdu zastępczego stanowi szkodę majątkową, bez względu na rodzaj działalności lub cel, dla którego poszkodowany wykorzystuje pojazd.

W przedmiotowej sprawie bezsporne, a nadto poparte zeznaniami R. B. (1), do których wiarygodności Sąd nie powziął żadnych zastrzeżeń, tym bardziej, że żadna ze stron ich nie kwestionowała, było to, iż w związku z koniecznością poddania uszkodzonego pojazdu naprawie został on pozbawiony możliwości korzystania z niego. Poszkodowany nie dysponował innym pojazdem, którym mógłby poruszać się pomiędzy miejscem zamieszkania, miejscem wykonywania działalności gospodarczej, miejscem zamieszkania ojca, którym się opiekuje, czy hurtowniami, w których zaopatruje się w towary niezbędne w jego działalności, zaś korzystanie w tym celu z środków komunikacji publicznej narażałoby go na znaczne niedogodności, biorąc pod uwagę choćby odległości pomiędzy tymi miejscami i brak odpowiednich połączeń.

Uwzględniając powyższe rozważyć należało, czy w realiach niniejszej sprawy R. B. (1) w istocie nie miał możliwości korzystania ze swego samochodu w okresie objętym sporem, tj. od 15 do 19 lipca 2012 r., albowiem pojazd ten poddawany był naprawie niezbędnej do przywrócenia go do stanu sprzed szkody. Analizując dowody przeprowadzone w toku procesu, znajdujące się w aktach szkody należy stwierdzić, że pojazd ten został oddany do naprawy (...) O./C. prowadzonej przez J. B. najpóźniej w dniu 16 czerwca 2012 r. – z tej daty pochodzi sporządzona przez ten podmiot kalkulacja naprawy. Kalkulacja ta dopiero w dniu 19 czerwca 2012 r. została zweryfikowana przez ubezpieczyciela. Jak wynika z opinii biegłego sądowego, popartej zasadami logiki i doświadczenia życiowego, od tego dnia możliwe było zamówienie przez serwis części zamiennych ujętych w zweryfikowanej kalkulacji naprawy, wtedy bowiem dopiero ubezpieczyciel wypowiedział się w kwestii zakresu naprawy, który uznaje za konieczny. Biegły wskazał również w swej opinii, czego żadna ze stron nie podważyła dowodem przeciwnym, że z uwagi na to, że uszkodzony pojazd należy do kategorii aut „popularnych” i naprawę wykonywał autoryzowany serwis, czas realizacji zamówienia na części zamienne do niego wynosił 3-4 dni. W dniu 2 lipca 2012 r. (...) O./C. po ujawnieniu kolejnych uszkodzeń, zgłosiła ubezpieczycielowi konieczność wykonania dodatkowych oględzin pojazdu i przesłała drugą kalkulację naprawy. Interwenant uboczny w dniu 5 lipca 2012 r. (w czwartek) zweryfikował tą kalkulację, w konsekwencji następnego dnia (w piątek) serwis mógł zamówić kolejne części zamienne. Przy uwzględnieniu, że nawet już w poniedziałek 9 lipca 2012 r. części te były dostępne, dopiero po ich otrzymaniu serwis mógł przystąpić do dalszej naprawy pojazdu. Technologiczny czas naprawy biegły sądowy określił na 9 dni roboczych, co zostało przezeń uzasadnione i wyjaśnione w opinii w sposób logiczny, jasny i nie budzący wątpliwości Sądu. W konsekwencji uznać należało, że czynności naprawcze wobec samochodu C. (...) prowadzone były przez 5 dni roboczych od 9 do 13 lipca 2012 r. (piątek), a następnie kolejne 4 dni robocze od 16 do 19 lipca 2012 r. Zakończenie naprawy serwis udokumentował wystawieniem faktury VAT w dniu 19 lipca 2012 r. (vide dokument 19 – faktura w aktach szkody na płycie CD k. 91). Tym samym uznać należało, że w spornym okresie, tj. od 15 do 19 lipca 2012 r. najem pojazdu zastępczego miał miejsce w czasie koniecznym do naprawy pojazdu uszkodzonego, a zatem co do zasady poszkodowany miał prawo domagać się zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w tym okresie.

W tym stanie rzeczy należało rozważyć, czy zasadne było wynajęcie pojazdu zastępczego za kwotę 250 zł netto. Weryfikując wysokość tej stawki Sąd oparł się o opinię biegłego, uzupełniającą opinię oraz wyjaśnienia biegłego do opinii, biorąc pod uwagę to, iż żadna ze stron nie wykazała luk w argumentacji i rozumowaniu przedstawionym przez biegłego. Zważyć należy, iż interwenant uboczny wraz z pismem z dnia 18 maja 2015 r. zawierającym zarzuty

do opinii biegłego przedstawił cenniki opiewające na stawki stosowane przez przedsiębiorstwa oferujące wynajem pojazdów w ofercie rozliczenia gotówkowego, jak słusznie wskazał biegły i co wynika z zapisów zawartych pod cennikiem wypożyczalni (...), („Cennik obowiązuje przy płatnościach z góry”). Tymczasem w realiach niniejszej sprawy doszło do najmu pojazdu zastępczego bez limitu kilometrów, przy rozliczeniu bezgotówkowym, którego koszt co do zasady pokrywany jest przez ubezpieczyciela po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego. Interwenient przedstawił przy tym cenniki tylko dwóch przedsiębiorstw, w oparciu o które nie sposób jest czynić generalnych założeń dotyczących wysokości stawek na rynku lokalnym, tym bardziej, że wraz z pozwem przedstawiono cenniki opiewające na stawki na zdecydowanie wyższym poziomie, nawet w porównaniu z tymi, za które pojazd zastępczy de facto wynajęto. Biegły zarówno w opiniach pisemnych, jak i w wyjaśnieniach złożonych na rozprawie podał przyczyny zróżnicowania stawek czynszu najmu pojazdów przy rozliczeniu gotówkowym i bezgotówkowym, wskazał także, że wykorzystane w opinii dane na temat stawek najmu przy rozliczeniu bezgotówkowym pozyskiwał w rozmowach z przedstawicielami podmiotów wynajmujących pojazdy, ponieważ cenniki w tym zakresie nie są publikowane – z tej przyczyny nie był w stanie ich przedłożyć.

Oceniając zarzuty dotyczące wysokości stawki czynszu najmu pojazdu zastępczego w spornym okresie, wskazać należy, że nie można wymagać od poszkodowanego, aby poszukiwał przedsiębiorstwa, które wynajmuje pojazdy zastępcze za najniższe stawki na danym rynku lokalnym. Należy podnieść, że stawki, którymi posługuje się dany podmiot wynajmujący pojazdy, działający na wolnym rynku są przezeń kształtowane samodzielnie i skoro nie kwestionuje się prawa poszkodowanego wyboru przedsiębiorstwa wynajmującego pojazdy zastępcze, to miarodajne winny być ceny stosowane przez to przedsiębiorstwo. Stawki te można by było skutecznie kwestionować jedynie w sytuacji gdyby przedsiębiorstwo w celu zwiększenia odszkodowania zastosowało stawkę wyższą, niż normalnie stosuje wobec swych klientów, lecz na to w niniejszej sprawie brak jest dowodów. Z tych przyczyn nie sposób przyjąć, iż poszkodowany wynajmując pojazd zastępczy za kwotę 250 zł netto za dobę doprowadził do powiększenia rozmiarów szkody. Stawka w tej wysokości, jest zbliżona do wyższych stawek, przedstawionych przez biegłego i w niewielkim stopniu odbiega od średniej ceny dobowego wynajmu pojazdu w okresie III kwartału 2012 r. Przypomnieć również należy, iż pojazdy o analogicznej klasie do uszkodzonego w świetle cenników zaprezentowanych przez powodów były na rynku wynajmowane również za stawki zdecydowanie wyższe.

Wprawdzie poszkodowany od 28 czerwca 2012 r. do 5 lipca 2012 r. wynajmował inny pojazd zastępczy za stawkę dobową czynszu najmu 180 zł netto, jednakże zważyć należy, iż pojazd ten wynajął na tydzień, po którym zobowiązany był go zwrócić. Poszkodowany nie mógł przewidzieć zawierając umowę najmu ze spółką (...) jak długo trwać będzie naprawa jego pojazdu. Strona pozwana nie wykazała przy tym, że R. B. (1) miał możliwość ponownego wynajęcia tego pojazdu na dalszy czas i za taką samą stawkę. Nie bez znaczenia pozostawało, że wynajmując pojazd od powodów nie był zobowiązany do uiszczenia kaucji, co niewątpliwie wpływało na wysokość stosowanej przez powodów stawki czynszu najmu.

Sąd zwrócił również uwagę na to, iż wprawdzie poszkodowany wynajmował od powodów pojazd, który jest pojazdem wyższej klasy niż C. (...), jednak ma on zbliżone parametry techniczne do niego, o czym świadczy zestawienie załączone przez biegłego do opinii. Poszkodowany nie miał obowiązku wynajęcia pojazdu identycznego z uszkodzonym, lecz o zasadniczo podobnej klasie, co też uczynił.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał za zasadne roszczenie powodów o zapłatę kwoty 1.795,80 zł, która stanowi różnicę między wysokością czynszu najmu pojazdu zastępczego określoną w fakturze VAT z dnia 19 lipca 2012 r. na kwotę 2.460 zł, a wypłaconą z tego tytułu przez interwenienta ubocznego kwotą 664,20 zł.

Podstawę prawną orzeczenia o odsetkach za opóźnienie w zapłacie kwoty 1.795,80 zł stanowił art. 481 § 1 kc, zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd nie podzielił stanowiska powodów w zakresie terminu początkowego biegu odsetek. Powodowie bowiem przed zainicjowaniem postępowania sądowego swe roszczenia kierowali jedynie wobec interwenienta ubocznego, którego dług postawiony został w stan wymagalności w związku z upływem 30 dni od

zgłoszenia szkody w tym zakresie zawartego w piśmie z dnia 22 sierpnia 2012 r. (por. art. 817 § 1 kc). Roszczenia wobec pozwanej zostały sformułowane dopiero w pozwie wniesionym w niniejszej sprawie, którego odpis doręczono pozwanej w dniu 5 kwietnia 2014 r. Zgodnie z art. 455 kc, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Zważywszy, że termin zapłaty przez sprawcę szkody odszkodowania za szkodę wyrządzoną deliktem nie jest oznaczony, ani nie wynika z właściwości zobowiązania, pozwana winna je uiścić niezwłocznie po otrzymaniu wezwania do zapłaty. Skoro wezwanie do zapłaty nastąpiło poprzez doręczenie odpisu pozwu, pozwana winna zapłacić dochodzoną pozvem kwotę niezwłocznie po jego otrzymaniu. Uwzględniając rozmiary świadczenia, odpowiednim terminem na zadośćuczynienie temu wezwaniu był w ocenie Sądu termin dwutygodniowy, który w niniejszej sprawie upłynął w dniu 19 kwietnia 2014 r. Zatem od dnia następnego pozwana pozostaje w świetle art. 476 kc w opóźnieniu w zapłacie dochodzonej pozvem kwoty i od tego dnia należy liczyć odsetki z tego tytułu.

Zważywszy wejście w życie w dniu 1 stycznia 2016 r. ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1830), która znowelizowała m. in. art. 481 § 2 kc, Sąd zasądził od należności głównej odsetki ustawowe od dnia 20 kwietnia 2014 r. do 31 grudnia 2015 r., a od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty - odsetki ustawowe za opóźnienie.

Wobec powyższego Sąd orzekł tak jak w punkcie I i II sentencji wyroku.

O kosztach postępowania w kwocie 1.207 zł rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 kpc, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na powyższą kwotę składa się: 90 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 600 zł ustalone na podstawie z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r. poz. 461) wraz z kwotą 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 500 zł zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego. Wyrazem tego jest postanowienie zawarte w punkcie III sentencji wyroku.

Z uwagi na to, iż zaliczki uiszczone przez strony nie pokryły w pełni kosztów opinii biegłego Sąd nakazał pobrać od pozwanej, jako strony przegrywającej proces, na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie wydatkowaną w tym zakresie tymczasowo ze środków budżetowych kwotę 235,94 zł. Podstawę prawną tego rozstrzygnięcia stanowił art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 ze zm.), w myśl którego kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Wyrazem tego jest punkt IV sentencji wyroku.